

PRINS CHARMING
GEZOCHT 3

ANDREW IS
VERLIEFD

TRISTAN

Schrijver: TRISTAN

Coverontwerp: Petra van Engelenburcht

ISBN:

© Tristan

Hoofdstuk 1

Andrew zit achter de computer. Het is al half twaalf en hij speelt nog één potje Assassins Greed voor hij naar bed zal gaag. Ineens gaat, met een ruk, de deur van zijn slaapkamer open.

‘Andréw!’ Verbaasd kijkt hij om, want zijn naam wordt geroepen op een toon die zijn nekharen overeind zet. Zijn moeder, vader, oudere broer en zelfs zijn jongere zus Roos, dringen zijn kamertje in. Ook iemand die hij nooit verwacht had, Victoria de Graaf, de directrice van de Art-Dance!

‘Eh?’ Verbaasd zet hij zijn spel op pauze, ‘is er iets gebeurd?’

‘Is er iets gebeurd?’ Zijn vader kijkt hem aan en Matthew zou hem zo te zien, het liefst een dreun geven.

‘Wat heb je gedaan,’ kreunt zijn moeder en Fleur schudt haar hoofd.

‘Die arme jongen, hoe kun je!’

‘Wat ben jij een gemene smerlap,’ zegt zijn zusje verontwaardigd.

‘Wegwezen jij.’ Matthew duwt het meisje de slaapkamer uit. Hij slaat de deur achter Roos dicht en kijkt zijn zoon vol afkeer aan. Hij haalt diep adem, stapt op hem af en buldert. ‘Jij stom stuk homofoob! Hoe heb je dát kunnen doen!’ Andrew leunt met grote ogen achterover in zijn stoel. Met zijn ellenboog duwt hij een stapel lesboeken en half glas cola op de vloer. Verlegen legt hij snel een boek over een handvol lachgas patronen op zijn bureau. Stomverbaasd neemt hij de directrice, zijn ouders en zijn broer op.

Ze kijken hem aan alsof ze hem het liefste zouden willen slaan. Als vanzelf betast hij zijn blauwe dik opgezwollen oog dat Arjan hem had geslagen, niemand kan dat blijkbaar iets schelen of voelen medelijden. Andrew had trouwens gezegd dat hij geknokt had met een jongen, niet dat hij door een homo geslagen is. Dan zouden ze hem vast uitlachen.

Andrews vader wil nog iets zeggen, maar een hand grijpt vastberaden zijn schouder beet.

‘Dank u, meneer Visser.’ De directrice loopt naar voren.

De rijzige vrouw in haar rode poncho buigt naar Andrew voorover en Victoria tikt op zijn borst.

‘Wat jij gedaan hebt jongen, kan absoluut niet door de beugel,’ zegt zij streng. ‘Dit laffe gedrag tolereer ik absoluut niet. Ik deel je mede dat ik

mijn uiterste best ga doen om je zo snel mogelijk van de Art-Dance te verwijderen. Neem vooral niet de moeite om morgen te komen. Ik weet zeker dat geen een docent je les zal willen geven.'

'Maar, maar.' Andrew voelt zijn ogen groot worden. Wat zegt dat maffemens allemaal?

'Ik hoop dat je voortaan je homofobie in bedwang zal houden,' snauwt de forse vrouw. 'Anders zal het nog slecht met je aflopen.'

Victoria kijkt de jongensslaapkamer rond. Zo gewoon met posters van voetballers en wat foto's van zichzelf en zijn voetbalclub op een kast. Kleren en stripboeken slingeren over de vloer. Minachtend snuivend neemt ze hem op. De directrice draait zich om en beent weg. Zijn moeder holt er erachter aan en Fleur probeert met schrille stem de verwijdering van de uni ongedaan te krijgen. 'Waarom heb je dat die jongen aangedaan,' vraagt Lars. Zijn oudere broer schudt zijn hoofd. 'Zó ken ik je helemaal niet?'

Shit, hebben ze het dáár over! Andrew was het zelf al helemaal vergeten. Voor hem was het alleen maar een goede grap om een irritant joch eens goed af te leren hem steeds te zoenen.

'Tuurlijk, denkt hij verontwaardigd. Barbie heeft vast lopen klagen bij de directrice en het verklikt. Dat ze bij hem een kies eruit geslagen hebben, telt zeker niet.

'Dat joch is homo,' Andrew haalt zijn schouders op. 'Hij zit steeds naar me te staren en gluurde naar me in de wc's. Hij liet me zijn pik zien,' zijn gezicht vertrekt vol afkeer.

Lars buigt naar hem over. 'Het spijt me echt dat je mijn broer bent. Ik had niet gedacht dat jij ooit potenrammer zou worden.'

'P, potenrammen?' Andrew schrikt daarvan. 'Ik heb hem toch niet geslagen?' Eh, nu pas herinnert hij zich de klap die hij hem gegeven had omdat Tristan hem gezoend had waar iedereen bij was. Opnieuw voelt hij zich daar verontwaardigd om.

Zijn vader en broer kijken naar hem met dezelfde trek vol walging op het gezicht. Ze draaien zich tegelijk af en benen weg. De deur van zijn kamer klap dicht en Andrew is weer alleen.

In de gang kan hij zijn vader horen uitvallen. 'Wat heeft mij in vredesnaam bezielde om ooit kinderen te krijgen. Moet je kijken wat dat rotjoch uithaalt. Een andere jongen vast laten houden en rook in te laten ademen tot ie bijna stikt.'

'Het is een laffe rotstreek,' zegt Lars. Zijn stem klink eigenlijk heel gewoon. 'Zo een broer moet ik ook niet.'

‘Voor mij is het genoeg.’ Daniel klinkt kalm. ‘Morgen kan hij zijn spullen pakken en eruit.

Ik verdom het een potenrammer als zoon te hebben.’

Fleur schreeuwt schrill. ‘Andrew blijft hier! Hij heeft nooit eerder zoiets gedaan, hij is echt geen slecht kind.’ Er klinkt een harde dreun en Andrew schrikt daarvan. Heeft zijn vader nou zijn moeder geslagen?

Hij heeft tegen de muur geslagen en Daniel drukt gesmoord vloekend zijn pijnlijke vuist tegen zich aan. ‘Volgens mij denkt die arme jongen daar heel anders over. Denk je eens in. Vastgehouden te worden en steeds rook in moeten ademen! Hoe haalt die etterbak dat in zijn hoofd? Hebben we hem dan niet verteld wat ze mijn familie aangedaan hebben in de tweede wereldoorlog? Moet dan juist mijn bloedeigen zoon zoiets walgelijks uithalen?’ Het blijft stil.

Andrew knaagt aan een nagel en denkt hierover na. Hij denkt er eigenlijk nooit aan, maar zijn vader is Jood.

Zijn moeder juist weer katholiek, maar ze doen beide niet veel aan hun geloof. Ze gaan in ieder geval nooit naar de synagoge.

Shit! In de tweede wereldoorlog hebben ze Joden vergast, dat is inderdaad walgelijk. Ach wat, dat is toch niet te vergelijken met iemand een sigaretje laten roken?

‘Andrew zal zijn excuses aanbieden.’ Zijn moeder klinkt verzoenend. ‘Echt, hij is heus geen slechte jongen.’

Daniel klinkt boos. ‘Dat gedrag komt vast van jouw kant van de familie. Jouw vader sloeg altijd je moeder in elkaar, dan krijg je vanzelf griezels van kinderen.’

‘Heb het nou niet over mijn familie,’ schreeuwt Fleur meteen. ‘Jouw zus heeft haar bloedeigen man alles afgetroggeld met de scheiding en hij mag niet eens zijn kinderen zien. Wou je dat soms normaal noemen?’ Er klinkt een harde knal van de deur. Terwijl zijn ouders staan te ruziën, is Lars weggegaan.

Andrew hoort zijn ouders gemene opmerkingen over wederzijdse familie maken.

Hij kan niet begrijpen hoe zijn anders zo gezellige gewone familie ineens ontaard is.

Alles door zijn schuld.

Potenrammer heeft zijn vader hem genoemd. Andrew kijkt naar zijn vuisten. Hij denkt eraan hoe hij Barbie best een paar flinke dreunen had willen

geven. Hij heeft dat joch maar één klap gegeven. Tristan alleen maar eens goed de les geleerd om voortaan uit zijn buurt te blijven. Dat moet toch kunnen zodra steeds naar je gluren? Hij voelt zich niet eens meer veilig op de wc...

'Kom op, zeg.' Andrew gaat weer achter zijn computer zitten en drukt op Play.

'Ik heb dat joch nauwelijks aangeraakt. Wat is er nou tegen een beetje rook? Drie minuten later, hij is alweer verdiept in zijn spel, wordt zijn scherm met een klap zwart!

'Hee?' Andrew kijkt verschrikt om. Verbaasd ziet hij zijn vader met de stekker van zijn computer in zijn handen staan.

'Wou jij nou gewoon door gaan spelen, of er niets gebeurd is?'

Matthew smijt de stekker neer en kijkt hem woedend aan. 'Jij gaat nu die jongen bellen en je excuses aanbieden!' Bevelend wijst hij naar Andrews mobiel.

'Excuses?' Andrew springt op en stampvoet woedend. 'Echt niet! Dat stomme joch zit altijd naar mij te gluren! En, en hij heeft mij gezoend,' hijgt hij vol verontwaardiging uit.

'Nou en?' Daniel Visser balt zijn vuisten, want hij is zelf als kind vaak getreiterd. 'Wat is er tegen een zoen? Heb ik jou niet gezegd dat je nooit iemand moet pesten op school?'

'Nou, dat heb ik ook niet gedaan,' haalt Andrew zijn schouders op.

'Maar, maar die vuilak keek naar me in de wc's en... en. Hij heeft Rudy ook lopen zoenen!

Die vond dat ook vies!'

'Dan had je hem moeten zeggen dat je daar niet van gediend bent, maar wat jij gedaan hebt. Willens en wetens sigarettenrook iemand in laten ademen!' Niet één sigaret maar een stuk of vijf, zes...

Andrew ziet zijn vader dreigend op hem aflopen, hij weet maar een stapje verwijderd te zijn van een pak rammel.

'Jongen!' Zijn moeder komt erbij staan en pakt zijn arm beet. 'Nou ben je van school gestuurd.'

Fleur kijkt hem bezorgd aan.

'Nou, ik kan toch op een andere,' haalt Andrew zijn schouders op.

'Hopelijk zijn daar geen stomme flikkers.' Hij grijnst uitdagend, maar...

'Auw!' Verschrikt bedekt hij zijn hoofd, want zijn moeder heeft hem geslagen! Fleur schreeuwt hem toe, 'weet je dan niet meer wat er met Julian gebeurd is?'

Oh shit, nu pas denkt Andrew aan zijn neef. Julian is tijdens een avondje uit in elkaar geslagen door een stel jongens. Hij kan nooit meer lopen nadat ze hem tegen zijn hoofd getrapt hebben. Dat heeft hij altijd erg gevonden. Nu heeft hij zelf een jonge homo iets aangedaan. Ineens besef hij dat zijn pesten toch niet zo onschuldig was.

Zijn vader rukt het toetsenbord van Andrews computer. Hij neemt zijn spelconsole ook mee.

‘Jij gaat meteen bellen en die jongen je excuses aanbieden,’ snauwt Daniel. ‘Dan zal ik proberen je op de Art-Dance te houden.’

‘Als ze hem nog willen,’ zegt Fleur somber. Ze kijkt haar zoon vol afgrijzen aan. ‘Wie wil nou een potenrammer in een klas?’

‘We kunnen hem in het leger stoppen,’ knikt Daniel tegen zijn vrouw. ‘Daar wemelt het van de homofoben, daar voelt hij zich vast thuis.’

Andrew kijkt zijn ouders verschrikt aan. Het, het leger in, dat menen ze toch niet? ‘Ja maar, hebben ze daar niet van die afgrijselijke ontgroeningspraktijken waarbij juist verkracht wordt?’ Fleur schudt bezorgt haar hoofd.

Andrew ziet zijn ouders al pratend de deur sluiten. Daarbij negeren ze hem

straal. Het moet niet gekker worden! Hij moet excuses aanbieden? Ze willen hem in het leger doen...

‘Godverdomme,’ schreeuwt hij hen na. ‘Ik heb dat joch alleen maar roken geleerd!’

Zijn vader rukt de deur open. ‘Jij gaat nu bellen,’ schreeuwt Daniel hem toe.

‘Nú, of je kunt je boeltje pakken en oprotten!’ Woedend slaat hij de deur dicht. Andrew schrikt daarvan en in de gang hoort hij zijn moeder sussend praten. ‘Néé,’ zijn vader schopt ergens tegen aan. ‘Ben ik daarvoor vroeger op school getreiterd omdat ik Jood ben? Nou vind mijn eigen zoon het nodig een andere jongen zo smerig te mishandelen, alleen omdat hij homo is! Nog een zo een vuile rostreek en ik schop hem het huis uit.’

‘Hij is ook mijn zoon,’ schreeuwt Fleur en woedend gooit ze iets stuk. Verschrikt hoort Andrew zijn ouders steeds erger ruzie maken.

Moet ik nou echt excuses maken? Fronsend haalt hij zijn schouders op. Shit! Er zit niets anders op.

Andrew hoort zijn moeder huilend wegrennen naar de slaapkamer. Even later slaat de voordeur met een knal dicht. Zijn vader is ook weggegaan.

Shit, shit, shit. Andrew gaat staan en loopt heen en weer. Hij beseft nu wel te moeten bellen of het wordt steeds erger thuis. Hij kan daarbij maar beter niet de prepaid van Robin voor gebruiken, die hij zolang voor zijn vriend verbergt. Andrew heeft Tristan gebeld als recruiter. Het was alleen maar een geintje, maar omdat Tristan juist hém tuk nam heeft hij daarna de whatsapp gestuurd met de doodsbedreiging. Daar moest hij zelf erg om lachen. Andrew begint ineens steeds meer spijt te voelen, want hij heeft iets vreselijks gedaan. Hij heeft een homo getreiterd, Nu net dat er in zijn eigen familie een neef is die nooit meer kan lopen omdat een stel dronken studenten hem in elkaar hadden geslagen. Andrew pakt zijn mobiel en zoekt in het register van school het nummer van Tristan op.

Dat stomme joch moet me niet uitlachen wanneer ik hem bel, bedenkt Andrew geërgerd. Hij haalt uit zijn la een snapper en een lachgas patroon en zuigt maar een

ballonnetje. Snel bellen en zeggen dat het me spijt. Dan kan ik mijn ouders zeggen dat alles weer oké is. Dan mag ik vast weer op de uni komen. Dan is alles weer goed,' bedenkt Andrew om zichzelf te geruststellen.

Hij luistert naar de beltoon en bedenkt wat hij zal zeggen zodra Tristan opneemt.

Hee Tristan. Zeg, sorry, ik heb iets stoms uitgehaald. Het spijt me, oké. Ik zal het nooit meer doen. Alles is weer goed, toch?

Het bellen blijft overgaan. Na even krijgt hij het de keuze een boodschap achter te mogen laten. Andrew heeft helemaal geen zin in een boodschap achterlaten.

Hij belt weer, nu naar het huisadres.

Er wordt nog steeds niet opgenomen? Ineens maakt hij zich zorgen. Barbie zal toch niet in het ziekenhuis liggen? Hij viel anders wel flauw en zijn hoofd raakte met een rotklap de grond...

Andrew neemt nog maar een ballon. Hij voelt zich ineens wat duizelig en gaat op bed zitten. Het is akelig stil in hun huis. Hij hoort geen tv, zelfs geen muziek. Ineens begint er een naar gevoel in Andrew op te komen. Wat als hij Tristan belt en Barbie het niet goed wilt maken? Wat als hij niet meer naar school mag komen? Wat als zijn ouders hem echt in het leger gaan stoppen? Zijn vader is nog steeds niet thuis en

het is al bijna twaalf uur! Andrew speelt met de snapper in zijn handen, maar neemt geen patroon meer. Hij begint zich steeds bezorgder te voelen.

Andrew wordt ineens zelf gebeld. Het is Robin. Zijn vriend is blijkbaar high, want hij lacht uitgelaten. 'Hebben wij die roje niet goed te grazen genomen zeg.'

'Ja,' Andrew lacht meteen ook en grijzend vult hij toch weer een ballon met lachgas. Hij gaat op bed liggen en onder invloed van het lachgas snapt hij niet meer waarom iemand zich hier druk om maakt. Het was alleen maar een geintje.

Iedereen rookt en Barbie nu ook. Dat zal 'm leren altijd met zijn neus in de lucht te lopen.

Andrew

neemt nog een ballon en met brede grijns belt hij opnieuw. Opgelucht merkt hij dat er nog steeds niet wordt opgenomen. Mooi, het is dus niet zijn schuld dat er geen excuses gemaakt kan worden. Nu hoeft hij zich daar niet meer druk om te maken. Hij heeft zijn best gedaan, aan hem ligt het niet...

Hij kleedt zich uit, smijt zijn kleren op de vloer en kruipt onder de dekens. In huis hangt loodzware stilte., maar Andrew speelt een spelletje op zijn mobiel en voelt zich dik tevreden met wat hij gedaan heeft. Dat zal Barbie afleren hem te zoenen. Midden in het spel beseft Andrew ineens dat hij zich iets herinnert. De grijsgroene ogen van Tristan zijn prachtig om van dichtbij te zien. En toen hij zijn mond op die van Tristan drukte? Een moment wou hij niets liever dan dat homo joch zoenen tot de aarde zal vergaan. Andrew beseft ineens dat er een warm gevoel in zijn onderbuik begint te gloeien zodra hij aan Tristans lippen denkt.

Hij doet zijn mobiel uit en zijn hand glijdt onder de dekens. Wauw! Verrast voelt hij meteen al een erectie. Hij legt zijn hand erop en kneed de harde vorm.

Wat als dit de hand van Tristan zou zijn?

Wat als Tristan ineens hier zou zijn? Als de knappe jongen bij hem onder de dekens zou komen en ze zouden zoenen? Andrew merkt niet dat zijn lippen al opengaan. Wel dat zijn pik ontploft met een heerlijk allesomvattend geil gevoel.

'Tristan!' Andrew hijgt het uit en zijn ogen gaan open. Betrapt kijkt hij naar de deur.

Zijn wangen gloeien. Zijn hart bonkt als bezeten en wanneer hij zijn ogen dicht doet kost het geen enkele moeite om het knappe gezicht van de andere jongen voor de geest te halen.

‘OMG,’ fluistert hij en Andrew beseft iets vreselijks. Ik ben verliefd op Tristan! Langzaam gaat hij overeind zitten en bedekt zijn wangen. Ze gloeien ervan. Tristan. Tris-tan. Tris-tan.

Het lijkt of het bonken van zijn hart dit ritme volgt.

Ineens hoort hij iets. Een zacht gezoem. Langzaam glijden zijn ogen opzij naar zijn mobiel, dat ligt op het nachtkastje. Hij wordt gebeld? Lieve help! Een heerlijk warm gloeiend gevoel stijgt in hem op. Zou het Tristan zijn? Hij drukt al op de groene knop. ‘Andrew?’ Een opgewonden stem roept zijn naam. Meteen plonst ijskoude teleurstelling over hem heen. ‘Het is Lia!’

‘Hee, lekker stuk!’ Lia lacht uitbundig, ‘zullen we skypen? Mag ik je pik zien?’ Andrew knippert met zijn ogen, wat zegt die gekke troela nou, en ze wil wat! Zodra Lia in lachen uitbreekt beseft hij dat ze high is. Ach ja, een patroontje moet kunnen, bedenkt hij en gaat snel aan zijn bureau zitten. Andrew neemt een ballon terwijl hij de computer aandoet en ziet al snel haar gezicht met dat mooie lichtbruine kleurtje.

‘Man, zie je er lekker geil uit,’ giechelt ze. ‘Hee, kijk eens,’ met ondeugende grijns tilt ze haar blauwe topje even op en hij ziet een glimp van haar leuke kleine borstjes.

‘Nou jij,’ grijnst ze en pakt een ballon uit een doos.

‘Nou eh?’ Andrew gluurt naar zijn eigen borst, met brede grijns haalt hij zijn schouders op.

‘Daar zit niet veel hoor en het is niet zo mooi als die van jou.’

‘Als je jouw T-shirt uitdoet, doe ik de mijne uit,’ knikt ze hem belovend toe en neemt een gulzige teug van haar rode ballon.

Andrew neemt ook weer maar een ballonnetje. Het is een groene en hij heeft het in een ommezien leeg, hij pakt alvast weer een patroon. Het lachgas geeft hem een lekker gevoel en dat gedoe met Tristan lijkt meteen niet meer belangrijk.

Waar hebben we het nou over. Dat stomme homojoch moet zich niet zo aanstellen. Had ie me maar niet moeten zoenen, bedenkt Andrew. Grijnzend smijt hij de alweer lege ballon achter zich.

Lia laat weer haar borstjes zien. ‘Doe nou je T-shirt uit,’ bedelt ze. ‘Ik wil graag je lekkere lijf zien, volgens mij ben je een enorm lekker geil

stuk.' Ach, waarom niet, bedenkt Andrew en trekt zijn zwarte t-shirt uit. Hij grijnst wanneer Lia bewonderend fluit en spant zijn armen en borstspieren voor haar.

'Man, zie je er hot uit.' Ze knipoogt tegen hem en trekt zomaar haar topje uit.

Haar kleine borstjes zijn rond en er zitten bruine rondjes om haar tepels. Andrew buigt naar voren en drukt zijn mond tegen het scherm. 'Ik kus je tietjes,' giechelt hij. 'Ze zijn zo lekker geil.'

Lia doet hem na en maakt van haar mond een O. Haar tong draait rondjes op het scherm. 'Mag ik nu je pik zien?' Ze gaat staan en vlak voor het scherm maakt ze de knoop van haar spijkerbroek los en laat de rits ietsje zakken. 'Nu jij,' knikt ze hem toe.

Andrew springt op en doet het na, maar merkt verbaasd dat hij ineens duizelig wordt. Snel gaat hij weer zitten.

Lia heeft alweer de volgende ballon gevuld. Het is een roze en ze likt uitdagend over de ballon. Daarna beweegt ze ermee over haar borsten. Ze neemt steeds weer een teugje lachgas en likt met haar tong over haar lippen. Dat zou Tristan nooit doen. Andrew voelt zich ineens niet meer tot Lia aangetrokken.

Ik zou veel liever met Tristan skypen, bedenkt hij ineens. Wanneer hij weer naar het meisje kijkt, doet haar slanke lichaam hem niets meer.

Merkt Lia dat hij niet meer opgewonden is? Ze laat de ballon leeglopen en trekt snel haar topje aan. 'Wat ben jij een loser,' sneert ze. 'Laat niet eens zijn pik zien. Ik dacht dat je zo een mooie had, maar volgens mij is het net zoals ditte.' Ze houdt de leeggelopen ballon tussen duim en wijsvingers.

'Wil je mijn pik zien?' Andrew pakt een sticky noteblock. Hij krabbelt erop en plakt het daarna op zijn navel. 'Daar, kijk maar, hier heb je mijn pik,' grijnst hij triomfantelijk.

Lia bestudeert de getekende penis in erectie met grote ballen en lacht het uit.

'Wacht maar.' Ze trekt weer haar topje uit en tekent op roze sticky notes, twee grote rondjes met een punt in het midden. Dat plakt ze op haar eigen borsten. Andrew vindt het wel geinig. Hij tekent twee kleine rondjes met een stip in het midden en plakt ze op zijn tepels en giechelend neemt hij nog maar een ballonnetje.

Lia pakt haar mobiel en neemt een foto van hem en hij van haar.

Samen zitten ze te lachen en ineens komt iemand zijn kamer binnen. 'Andrew!' Daniel hoorde het lachen en ging eens kijken waar zijn zoon mee bezig is. Vol verontwaardiging ziet hij zijn zoon omringd door een stel lege lachgas patronen en ballonnen. 'Waar ben jij verdomme mee bezig,' roept hij geërgerd.

Lia verbreekt snel de skypeverbinding en Andrew haast zich de sticky notes van zijn borst te trekken.

'Eh, ik doe niks.' Snel springt hij op en wil zeggen dat hij net naar bed wou gaan, maar ineens wordt alles zwart voor zijn ogen en hij valt zomaar flauw!

HOOFDSTUK 2.

Esther weet niet wat te doen. Ze heeft Tristan wel drie eetlepels met hoestdrank gegeven en dat helpt gelukkig een beetje. Hij hoest al niet meer zoveel, maar blijft maar huilen, tot hij in slaap valt.

Zodra de telefoon gaat, trekt ze meteen de stekker eruit.

Tristan is wakker geworden van de telefoon. Hij begint weer te huilen en kan daar maar niet mee op houden. Haar arm jochie valt even later weer in slaap en huilt daarna weer verder. Haar kind is er stellig van overtuigt longkanker te hebben en dat hij deze nacht zal sterven.

Goddank is het de volgende morgen zaterdag. Esther weet zeker dat ze voorlopig echt niet naar haar werk kan gaan. Tristan is in één klap niet gewoon depressief, maar suïcidaal!

Alles wat ze doen kan is haar zoon vasthouden en troostend wiegen.

Als Esther uiteindelijk in slaap valt met Tristan in haar armen, schrikt ze een paar uurtjes later wakker.

Half zes in de morgen, zegt de wekker, maar wat is dit nu, haar armen zijn leeg? Met grote ogen draait ze zich om. Goddank, haar zoon ligt naast haar in haar bed. Ademt hij nog wel? Snel doet ze het licht aan. Hij slaapt niet, maar ligt naar het niets te staren. Tristan ligt als een bal in elkaar gekrompen, zijn handen in de mouwen van de wollen trui getrokken. Snel omarmt ze hem en kust zijn voorhoofd. Zijn gezicht voelt akelig koud.

‘Wil je geen slaap T-shirt aan, lieverd,’ zachtjes strijkt ze over zijn haren.

‘Je trui is zo lekker warm, mammi,’ fluistert hij.

Esther is blij hem daar tenminste mee te troosten. Wanhopig hoort ze Tristan weer in huilen uitbarsten. ‘Mijn hoofd doet zo een pijn, mam,’ klaagt hij. Tristan krimpt weer in elkaar en ze streelt zachtjes over zijn hoofd, maar wat voelt ze nu? Geschokt bemerkt ze een grote bult op onder zijn haar. Wat is dit? Wat hebben ze gedaan? Oh grote goedheid. Ester buigt geschrokken over haar zoon heen.

‘Lieverd, ze hebben je toch niet tegen je hoofd geschopt?’ Omg, denk ze panisch. Snel mijn mobiel, ik moet het ziekenhuis bellen.

Tristan schudt stilletjes van nee. ‘Ik ben gevallen.’ Hij haalt zijn schouders op. Opgelucht herademd Esther. Dat de jeugd van tegenwoordig steeds vaker iemand tegen het hoofd wil schoppen en daarmee doelbewust iemand voor de rest van het leven in een